

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡστόσο δὲν ἀποφασίζαμε ἀκόμη νὰ κατέβουμε. Ὁ γέρο-Ρούθης ἀφοῦ σκέφθηκε ἀρκετὰ, μᾶς εἶπε:

—Θὰ τασκιστοῦμε ἀσφαλῶς, σύντροφοι, ἂν δὲν λάβουμε τὰ μέτρα μας. Τὸ ὕψος εἶνε τεράστιο. Πρέπει λοιπὸν νὰ κόψουμε ἀπ' τὸ πῆλο μερικὸς πασσάλους καὶ νὰ τοὺς δέσουμε στὸ σχοινί, σ' ἀνάλογες ἀποστάσεις. Ἐτοί θα μπορῆτε νὰ κρατᾶτε καλά τὸ σχοινί, καθὼς θὰ τὸ ἀφήνετε σιγά-σιγά πρὸς τὰ κάτω.

Ἔιχε δίκην.

Ἐκόψαμε ἀρκετοὺς πασσάλους, τοὺς δέσαμε στὸ σχοινί καὶ κατόπιν τὸ ριζάμε στὸ μαῦρο χᾶος τοῦ γκρεμοῦ, ἀφοῦ δέσαμε στὴν ἄκρη του μιά πέτρα, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θάβτανε στὸ ἔδαφος.

Εὐτυχῶς τὸ σχοινί ἔφτανε ὡς κάτω. Τὸ τραβήξαμε πάλιν ἔπάνω κατόπιν καὶ δέσαμε στὴν ἄκρη του τὸ γέρο-Ρούθης, ἀπ' τίς μασκάλες, γιὰ νὰ τὸν κατεβάσουμε σιγά-σιγά κάτω.

Ὁ γηραιὸς κυνηγὸς μᾶς ἀποχαίρετρε, στερέωσε τὸ ὄπλο του στὸν ὦμο του καὶ γλύστρησε ἔξω ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ.

Ἄρχισε τὸ ἐπικίνδυνον κατέβασμα...

Κρατῶντας σφιχτὰ τὸ σχοινί στὰ χέρια μας, τὸ ἀφήναμε λίγο-λίγο, προσέχοντας νὰ μὴ μᾶς ξεφύγῃ καὶ χτυπήσῃ ὁ σύντροφός μας πᾶνω στὸν θράχου.

Ἐτοί ἀφήσαμε σιγά-σιγά τὰ τρία τέταρτα τοῦ σχοινοῦ. Ὁ γέρο-Ρούθης θρῆσκόταν πειὰ πολὺ κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ, ἀνὰ-ερα μῆσα στὸ βαθὺ σκοτάδι...

Εσφίγγαμε τὰ δόντια μας καὶ συγκεντρῶναμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ μᾶς παρασύρῃ καὶ μᾶς κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ τὸ θᾶρος τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ.

Τὰ δευτερόλεπτα πού περνοῦσαν, μᾶς φαινότουσαν ὀλόκληροι αἰῶνες.

Ἄνασσινοῦμε μὲ κόπο καὶ δυσκολία...

Ἄξαφνα, κἀτὶ τὸ τρομερὸ, τὸ ἀνατριχιαστικὸ, συνέβη. Ἰὸ σχοινί πού ἦταν γιὰ κατὰ τεταμένον λαοκάρσιε ζαφνικά κ' ἐγὼ μὲ τὸ Γάρεθ πού τὸ κρατοῦσαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη, κατρακυλήσαμε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω.

Συγχρόνως ἀκούσαμε ἕναν ὑπόκοφον κρότον καὶ μιά κραυγὴ μῆσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ γέρο-Ρούθης. Τὸ σχοινί εἶχε κοπῆ!...

Βουβοί, κατασυγκινημένοι, μὲ τὴν καρδιά θαρεία, σκηωθήκαμε κ' ἀρχίσαμε νὰ τραβᾶμε τὸ σχοινί πρὸς τὰ ἔπάνω. Ἦταν τώρα ἐλαφρύτατο, ὡς κλωστή... Κ' ἔδαν τὴν ἄκρη του ἔφτασε στὰ χεῖρα μας, εἶδαμε ὅτι ἦταν κομμένη, ὡς μὲ μαχαίρι.

Χωρὶς νὰ μιλάμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σκύψαμε στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ καὶ μείναμε ἐκεῖ ἀκίνητοι, προσπαθοῦντες ν' ἀκούσουμε καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότον ἀπὸ τὰ θάθη τοῦ μαῦρου, σκοτεινοῦ χᾶους...

Τίποτα δὲν ἀκούγότανε...

Ἀπόλυτη σιωπὴ ἔβασίλευε στὰ θάθη τοῦ γκρεμοῦ...

Κανένα βογγητὸ δὲν ἀκούγότανε, τὸ ὅποιο θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ὁ σύντροφός μας δὲν εἶχε σκοτωθῆ, ὅτι ἦταν τραυματισμένος μόνον...

Σιωπὴ, σιωπὴ, σιωπὴ ἀπέραντη, σιωπὴ νεκρικὴ...

Ἀπὸ μακρὰ μόνον, κάτω ἀπ' τὴν κοιλιάδα, ἔφταναν τὰ ἄγρια

οὐρλιαχτὰ τῶν λύκων...

Ὡστόσο δὲν ἀπελπιστήκαμε. Ἐξακολουθήσαμε ν' ἀφουγκραζόμαστε μὲ προσοχὴ. Κι' ἄξαφνα, ἕνα ὑποπτό ψιθυρίσμα ἔφτασε στ' αὐτιά μας.

Ὁ Γάρεθ μὲ σκούνησε ἐλαφρά.

—Ἀκουσες; μὲ ρώτησε σιγανὰ.

—Ναί, Βίλλη.

—Ποιοὶ νὰ εἶνε ἄραγε αὐτοὶ πού συνομιλοῦν κάτω στὸν κάμπο, στὴ θάσι τοῦ γκρεμοῦ;

—Ἐχθροὶ ὑποθέτω.

—Φυσικά ἐχθροὶ. Ἄν ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ρούθης, θὰ τὴν ἐγνώριζα, ὅσο σιγὰ κ' ἂν μιλοῦσε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιά ἀστραπὴ φώτισε τὴ γῆ. Καὶ στὸ λευκὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς, προφτάσαμε νὰ δοῦμε στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ δυὸ ἴπεις. Ἦσαν ἀπ' τοὺς Μεξικανούς, πού μᾶς πολιορκοῦσαν. Ἄλλα τί διάφορα ἤητοῦσαν στὸ μέρος αὐτό; Ἐίχαν ὑποψιασθῆ τίποτε;

Μιά δευτέρη ἀστραπὴ ἔλαμψε σὲ λίγο. Καὶ στὸ φῶς τῆς διακρίναμε πύλι καλά τοὺς δυὸ Μεξικανούς. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ χούρρα...

Ὁ γέρο-Ρούθης ὅμως δὲν φαινόταν πουθενά. Τί εἶχε ἀπονίψει; Ἄν εἶχε σκοτωθῆ πέφτοντας, πού ἦταν τὸ πῶμα του; Θὰ τὸ διακρίναμε χωρὶς ἄλλο, γιὰ τὸ ἔδαφος κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ δὲν εἶχε θάμνους πυκνοῦς.

Ἐίχε σωθῆ λοιπὸν ὁ σύντροφός μας; Πού εἶχε καταφύγει ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει; Ἄν τὸν ἔπιαναν αἰχμάλωτο οἱ δυὸ Μεξικανοὶ θὰ τὸν θλέπαμε. Ἐξ ἄλλου, ὁ γέρο-Ρούθης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού αἰχμαλωτίζονται ἔτσι εἰκόλα, χωρὶς ἀντίστασι.

Οἱ δυὸ Μεξικανοὶ κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν τώρα πιδ δυνατὰ. Τὰ λόγια τους ἔφταναν καθαρά ὡς τὸ μέρος πού θρῆσκόμαστε.

—Θάκανες λάθος, ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ χούρρα, ὅπως ἐμπνεψο.

—Ὅχι, ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, εἶμαι θέβαιος πὼς δὲν γελᾶσθηκα.

—Κι' ὅμως νὰ πού δὲν ἀνακαλύψαμε τίποτε.

—Ἔϊνε περίεργο, μὰ τὴν ἀλήθεια!

—Λάθος ἔκανες. Αὐτὸ εἶν' ὄλος.

Ἡ φωνὴ πού ἀκούσες θὰ προήρχετο ἀπ' τοὺς δυὸ κυνηγούς καὶ τὸν Ἀμερικανόν, πού θρῆσκονται ταμπουρωμένοι στὸ πίσω μέρος τοῦ θράχου.

—Ἰσως... Μπορεῖ νάνα κ' ἔτσι.

—Ἄς πηγαίνομε λοιπὸν.

Τοὺς ἀκούσαμε σὲ λίγο νὰ καλπάζουν θιαστικά καὶ ν' ἀπομακρύνονται κάνοντας τὸν γυρο τοῦ θράχου. Πρὶν στρέψουν ὀμως ἐντέλως καὶ ἐξαφανισθοῦν, ἔνασάσθηκα. Τί νὰ συνέβαινε ἄραγε;

Τοὺς ἀκούσαμε καὶ πάλιν νὰ ψιθυρίζουν κἀτὶ μεταξὺ τους. Τί ἔλεγαν; Ἡ ἀπόστασις δὲν μᾶς ἄφηνε ν' ἀκούσαμε.

Ἐαφνικὰ μιά νέα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸν ὄριζοντα. Στὸ ζωρὸ φῶς τῆς εἶδαμε τοὺς δυὸ Μεξικανούς νὰ στέκουν καὶ νὰ κυττάζουν μὲ προσοχὴ γύρω τους. Τί ἤητοῦσαν ἄραγε; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε καὶ περιμέ-

Ἐφύγε τρέχοντας, κουβαλῶντας τὴν στὴ ράχη του...

ναμε νά ξαναστράφη. "Όταν άστραψε και πάλιν, κυττάξαμε πιο προσεκτικά στο έδαφος που άπλωνόταν κάτω άπ' τ' γκρεμό. Καί τότε είδαμε κάτι που μάς ξάνισε, κάτι που μάς έκαμε νά χαρούμε και νά τρομάξουμε συγχρόνως. Μέ τήν κοιλία πεμμένον στη γή, μέ τ' πρόσωπο ανάμεσα στό χαρτόρια, θρισκόταν σέ μικρή από τους δύο Μεξικανούς απόστρατα, ο γέρο-Ρούθης!...

Θέ μου, τί έκανε εκεί; Ήταν νεκρός; "Όχι ασφαλώς. Ήταν ζωντανός, και προσπαθούσε νά κρυφτεί άπ' τους δύο ληστές...

Χαρήκαμε βλέποντας τόν σύντροφό μας σών και άκέραιο. Μά συγχρόνως έτρομάξαμε κι' άνησυχήσαμε. "Αν οι δύο Μεξικανοί τόν έβλεπαν, θα μπορούσαν ίσως νά τόν αιχμαλωτίσουν. "Αρχισα να παρακαλάω τó Θεό νά σταματήσει τις άστραπές τού ουράνου. Καί πραγματικώς άρρητος άρκετά νά ξαναστράφη. Στο μεταξύ αυτό, άκούσαμε τους δύο Μεξικανούς ν' άπομακρύνονται καλπάζοντες. Κι' όταν, μετά άρκετή ώρα, άστραψε και πάλιν, είδαμε στό θάθος της κοιλάδος τó γέρο-Ρούθη νά φεύγει μακριά, μ' όλη τή δύναμη τών ποδιών του.

"Ο σύντροφός μας είχε σωθή, είχε ξεφύγει!...

Αυτό μάς άνεκούφισε υπερβολικά.

—Καί τώρα τί γίνεται; μέ ρώτησε σέ λίγο ó Γάρεϋ.

—Πρέπει νά περιμένουμε και νάχουμε ύπομονή, τού άπάντησα.

—Ψιψ' τρομερά, λοχαγέ.

Ευτυχώς στην κορυφή τού θράχου που θρισκόμαστε, ύπρηχαν μεγάλες λακούδες μέ καθαρό και διαυγές νερό. "Επισαμε από αυτό κι' έσθώσαμε τή δίψα μας.

"Αλλά και τροφή ύπρηχε. Καί φρόντισε γι' αυτή ó Γάρεϋ, που ήταν συννησιμμένος νά ζή στις έρμιές και στό δάση. "Εσκαψε μέ τó μαχαίρι του τó έδαφος, έβγαλε μερικές χοντρές ρίζες, τις εκθάρισε και μω έπέσφερε τις μισές. "Ήσαν γλυκύτατες και μάς ικανοποίησαν άπολύτως.

—Τώρα που έγευματίσαμε, είπα στό Γάρεϋ, πρέπει νά πάμε στην αντίθετη άκρη τού θράχου. "Από κει θα ελέπουμε τί γίνονται τ' άλογά μας και τους Μεξικανούς θα διακρίνουμε καλά.

—"Εχεις δίκη, λοχαγέ, μω άποκριθήκε ó Γάρεϋ.

Καί σιγά-σιγά έσυρθήκαμε πρós τήν πλευρά τού θράχου, πούθλεπε πρós τους Μεξικανούς. Κι' όταν, σέ λίγο, άστραψε, διακρίναμε τ' άλογά μας ήσυχα στη θέσι τους και τους Μεξικανούς από δική τους.

—Δέν πιστώω νά συμβή τίποτε τó άπρόοπτο ώσπου νά ξημερώσει, είπα στό Γάρεϋ. Στο μεταξύ αυτό ó γέρο-Ρούθης θα φτάση στον καταλισμό μας και θα γυρίσει εδω, μέ δύναμη στρατιωτών γιά νά μάς έλευθερώσει. Τί λές, Βίλλη; —Τήν ίδια έλπίδα έχω κι' εγώ, λοχαγέ.

Πλαγιάσαμε στό έδαφος μέ τά όπλα στο χέρι και περιμέναμε. "Από καιρού σέ καιρό, όταν άστραφε, έρρίχναμε καμιά ματιά στους Μεξικανούς. "Εμεναν κι' αυτοί άρτυνοι στις θέσεις των, περιμέναμε νά ξημερώσει.

Ξαφικά άρχισε νά θρέχη. "Η καταιγίς έξέσπασε μέ μεγάλη όρμη. "Η άστραπές έγιναν πυκνότερες.

Στό φώς τών άλλεπαλλήλων αυτών άστραπών, διακρίναμε στους θράχους που ύψωνονταν δεξιά άπ' τούς Μεξικανούς ένα γκροϋπ' "Ινδών.

"Ενας άπ' τους "Ινδούς αυτούς άύρθηκε ως τήν άκρη τού θράχου και κυττάζε τους Μεξικανούς μέ προσοχή, άρκετή ώρα.

Οί άλλοι "Ινδοί είχαν σταθή παράμερα και περιμένα. Σέ λίγο ó άρχηγός τους προχώρησε στους Μεξικανούς και μίση ιδιαιτέρως μέ τόν "Ιγούρρα.

Τί έλεγαν; "Επρόκειτο άραγε νά συμμαχήσουν έναντίον μας; Δέν μπορούσαμε νά καταλάβουμε...

Ευτυχώς, έπειτα από λίγη ώρα, οί "Ινδοί άνεχώρησαν και χάθηκαν μέσα στό σκοτάδι.

—Δέν μω άρέσουν δλ' αυτά τά σουρτα-φέρτα τών "Ερυθροδέρμων, μω ψιθύρισε ó Γάρεϋ. Μά πριν προλάβω νά τού σπαντήσω, δυνατό ποδοβολήτο άλόγως άκούστηκε.

—Τί συμβαίνει πάλι; άναρωτήθηκε ó Γάρεϋ. "Ερχονται έχθροι ή φίλοι;

—Μάλλον έχθροι, τού άπάντησα. "Ο "Ελ Ζόρρο λείπει άρκετή ώρα άπ' τή συντροφία τών πολιορκητών μας. "Ασφαλώς θα είν' αυτός. "Ισως γυρίζει μέ νέους ληστές.

"Η σκέψις μου αυτή θύγηκε άληθινή. Μετά λίγα δευτερόλεπτα είδαμε κάτω άπ' τó Ζορρο φώς τών άστραπών τών "Ελ Ζόρρο νά γυρίζη κοντά στους συντρόφους του, συνοδευόμε-

νος από τριάντα νέους Μεξικανούς.

—Αυτή τή φορά θα μάς έπιτεθούν σίγουρα, μω είπε ó Γάρεϋ, πριν προλάβει νάρηθ ό Ρούθης μέ δύναμη "Αμερικανών στρατιωτών.

—"Ισως, τού άπάντησα. "Όστόσο, δώ πάνω που θρισκόμαστε, δέν μπορούν νά μάς κάμουν τίποτε άπολύτως. Είμαστε καλά ταμπουρωμένοι και θα λυσάξουν άπ' τó θυμό τους όταν ιδούν πού σκαρφιάσαμε.

—Αυτό είνε σίγουρο, ξανάπε ó Γάρεϋ. "Ας έχουμε ώστόσο τó νω μάς.

Παρακολουθούσαμε μέ προσοχή τους έχθρούς μας, μά συγχρόνως ή σκέψις μας πετούσε στό γέρο-Ρούθη. Θα πρόφτανε νά ειδοποιήση τους αξιωματικούς και τους στρατιώτες μω; Κι' άν έπρολάβανε θάπαιρνε άρκετούς στρατιώτες μαζί του; Γιατί άγνωστος ασφαλώς ότι οί Μεξικανοί είχαν υπερδιπλασιασθή έντομεταξύ.

Μέ τά όπλα μας έτοιμα, γιά κάθε ένδεχόμενο, παρακολουθούσαμε τις κινήσεις τών πολιορκητών μας. "Αν και ήσαν τόσο πολλοί πλέον, δέν έβανίνο έντούτες άποφασισμένοι νά μάς έπιτεθούν. Είχαν έξαλλωσι στό έδαφος, εκάμπιζαν, τραγουδούσαν και φιλαρούσαν.

—Θά πάω ως τήν άλλη άκρη τού θράχου, μω είπε σέ λίγο ó Γάρεϋ. Καλό είνε νά ρίξω μία ματιά από εκεί νά δω τί γίνεται.

Σηκώθηκε πράγματι και άπομακρύνθηκε.

"Η έροχή είχε σταματήσει.

Τά σύνφερα είχαν άραιώσει και στον ουράνο είχε προβάει τó φεγγάρι.

Στό καθαρό φώς του διέκρινα άξαφα στό θάθος τού κάμπου, πίσω άπ' τους Μεξικανούς, κάτι πού μέ ξάνισε. Κάτι σερνόταν στό έδαφος, κάτι σαν άνθρωπος.

"Κανένα κατάσκοπος" σκέφθηκα κι' άρχισα νά παρακολουθώ μέ προσοχή τó μυστηριώδες αυτό ύποκείμενο.

Μήπως ήταν ó γέρο-Ρούθης; Μά όχι. "Ο άνθρωπος πού σερνόταν στό έδαφος και πλησίαζε διαρκώς τους Μεξικανούς, λαμβάνοντας κάθε προφύλαξη γιά νά μην τόν δούνε, ήταν όλόγυμος! Φανόταν μάλλον "Ινδός.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

"Ο κατάσκοπος αυτός, άφου έμεινε άρκετές στιγμές καρφωμένος στη θέσι του, άρχισε νά σύρεται πάλι πρós τά όπλα. Καί σέ λίγο είδα νά προδύλων πίσω άπ' τά δέντρα, στό θάθος της κοιλάδος, άρκετού "Ινδοί Κομάγχα.

Τότε τά εκάτάλαθα όλα...

"Εκατάλαθα ποιά ήταν ή άποστολή τού "Ινδού. "Ήταν "Ερυθρόδερμος πεζοδρόμος και τόν είχαν στείλει οί σύντροφοί του γιά νά κατασκοπεύη τους Μεξικανούς. Δέν ήταν συνεπώς οί ίδιοι "Ινδοί μέ τους όποιους είχαν συνεννοήσει προηγουμένως οί Μεξικανοί. "Ήσαν τώρα οί τρομεροί Κομάγχα, οί άποστράτοι έχθροι τών Μεξικανών.

"Ενώ έκανα τις σκέψεις αυτές, άκουσα πίσω μω τή φωνή τού Γάρεϋ νά λήη:

—Τί βλέπω, λοχαγέ!... "Ινδοί! Νέοι "Ινδοί!... Καί Κομάγχα μάλιστα αυτή τή φορά. "Ασφαλώς θάχουμε γερό παγηγύρι. Γερό πανη....

Δέν πρόφτασε νά τελειώση τήν φράση του. "Αγριές κραυγές άκούστηκαν από τó μέρος τών Μεξικανών, τους όποιους είδαμε νά πετάγονται όρθιοι και ν' άρπάζουν τά όπλα τους.

—Τί τρέχει; Ψιθύρισα στό Γάρεϋ.

Μά δέν πρόλαβε νά μω δώση άπάντησι. Τó τρομερό όπλο τού "Ελ Ζόρρο έβρόντησε δυνατά κάτω στην κοιλάδα και ή σφαίρα του πέρασε πάνω άπ' τά κεφάλια μας σφυρίζοντας.

—Μάς άνεκαλύψαν! μω είπε ó Γάρεϋ, πέφτοντας μέ τήν κοιλιά στό έδαφος.

Μάς είχαν πραγματικώς ανακαλύψει. Είχαν άντιληφθή ότι άνεσκήλασε στην κορυφή τού άποτόμου θράχου κι' αυτό τού εκούλιασε.

Πώς μάς διέκριναν όμως; Δέν άργήσαμε νά τó καταλάβουμε κι' αυτό. "Ο Γάρεϋ είχε σταθή πίσω μω όρθιος και οί Μεξικανοί διέκριναν τó ψηλό του άνόστημα νά διαγράφεται καθαρά στό φόντο τού ουράνου, τó φωτισμένο άπ' τó φεγγάρι.

—Μικρό τó κακό, μω είπε ó Γάρεϋ, συρόμενος κοντά μω. Μπορούν νά πυροβολούν όσο θέλουν. Δέν μπορούν νά μάς φτασουν εδω πάνω. Ούτε και νά μάς πλησιάσουν όσο κι' άν έχουν ένιχυθή...

—Καί οί "Ινδοί; τού είπα.

(Άκολουθεί)

